

Jimmy Stahr (S):

Jeg synes også, det er godt med en offentlig debat. Men der har været en offentlig-hedsfase, og så har nogle organisationer skrevet en betænkning – det er allerede anden omgang offentlighed, om jeg så må sige – og nu sender vi det ud igen, og så vil der komme nye høringssvar ind, som måske bevæger sig fra øst til vest. Vil ministeren så ikke meget let komme i den situation eller kan i hvert fald bringe sig selv i den situation, at han må sige: nu må jeg lave en ny redegørelse på grundlag af de nye høringssvar, der er kommet ind? Når så det er sket, kan ministeren sende den nye redegørelse ud til høring, og så kommer der nye svar ind osv. Jeg vil bare høre, om ministeren ikke har forståelse for, at man kan få en fornemmelse af, at der er tale om en forhalingsproces.

Tinning (VS):

Ministeren bekræftede ikke, at eliteidrætsbetænkningen ikke blev sendt til sådan en grundig høring. Jeg forstår godt, at ministeren overhovedet ikke nævnte den sag, for hvis ministeren gjorde det, faldt resten af ministerens svar jo uhjælpeligt til jorden som en vingeskudt fugl.

Det, dette desværre drejer sig om, er, at kulturministeren simpelt hen ikke kan nørkle sig sammen til at beslutte sig for, hvad han skal mene, og derfor laver han sådan en forhalingsmanøvre.

Jeg synes, det er udmærket med offentlig debat, men det, jeg sagde, var, at selv hvis ministeren ikke havde sendt noget som helst til grundig høring, havde han selvfølgelig fået sin offentlige debat alligevel, og det er en god ting. Det, ministeren kunne have gjort for at fremme den offentlige debat, det var at give nogle klare signaler i sin redegørelse, som ikke er en beslutning, men som er en redegørelse om, hvad ministeren mener, og den kunne man så forholde sig til i den løbende offentlige debat.

Nu får vi en debat om alle disse spørgsmål på mandag, så der er ingen grund til at trække det i langdrag, men jeg vil bede ministeren utvetydigt bekræfte, at eliteidrætsbetænkningen ikke blev sendt til nogen for grundig høring, til trods for at der også i den sammenhæng kunne være al mulig grund til en løbende offentlig debat. Jeg vil også bede

ministeren, hvis det overhovedet er muligt, forsøge at forklare, hvorfor den ikke blev sendt til en sådan høring.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Når jeg ikke tog eliteidrætsbetænkningen op i mit første svar, var det, fordi den røde lampe blinkede faretruende, og det vil den også komme til, hvis jeg skal give et udtømmende svar på, hvordan man forholdt sig med den. Det, der er afgørende, er, hvordan jeg selv forholder mig til den nuværende betænkning, for det er den og redegørelsen, jeg har ansvaret for.

Når der er tale om en bredde, som vi har her, med den folkelige idræt, de mange foreninger, der er involveret, er den offentlige debat en nødvendighed. Det er ikke en forhaling, for hvis det var det, der lå i det, var det da rigtigt. Vi får jo den politiske debat samtidig med redegørelsen, så det bliver ikke en forhaling. Når vi er kommet igennem den behandling, vi skal have nu i første omgang, bliver der mulighed for at gå videre med sagen, samtidig med at vi efter sommerferien har de meldinger, vi får tilbage fra de møder, som allerede er sat i gang, og hvori mange af os sikkert kommer til at deltage.

Men hvis man vil opfatte det, som om en minister gør sære ting, ja, så gør en minister sære ting; det er opfattelsen, der bestemmer det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1223

4) Til *miljøministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren støtte det irske forslag til Pariskommissionen om, at det britiske oparbejdningsanlæg Windscale/Sellafield skal lukkes?«

Skriftlig begrundelse

Nordisk Ministerråd besluttede i forbindelse med Nordisk Råds session i Helsingfors i februar dels at støtte et irsk forslag om, at bl.a. Windscale skal anvende den bedste tilgængelige teknologi til forhindring af radioaktiv forurening af havet, dels at sende en